

IVAN LABANDA MIREIA PORTAS LLUÍS VILLANUEVA ANNA GÜELL JOEL COJAL

TURISME RURAL

AL TEATRE BORRÀS

DE JORDI GALCERAN

DIRECCIÓ DE SERGI BELBEL

Una producció de

Bitò

Amb la coproducció

FOCUS

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Borràs

FITXA ARTÍSTICA

AUTORIA: JORDI GALCERAN

DIRECTOR: SERGI BELBEL

INTÈRPRETS: MIREIA PORTAS, IVAN LABANDA,
ANNA GÜELL, LLUÍS VILLANUEVA, JOEL COJAL

ESCENOGRAFIA: MAX GLAENZEL

DISSENY IL·LUMINACIÓ: KIKO PLANAS

ESPAI SONOR: JORDI BONET

DISSENY DE VESTUARI: NÍDIA TUSAL

CARACTERITZACIÓ: NÚRIA LLUNELL

ASSESSORIA MÀGICA: SERGI BUKA

COORDINACIÓ TÈCNICA: PERE CAPELL - AP7

TÈCNIC DE SO: EFRÉN BELLOSTES

TÈCNIC DE LLUMS: ENRIC ALARCÓN

AJUDANT DE DIRECCIÓ: MUGUET FRANC

AJUDANT DE PRODUCCIÓ I REGIDORIA: MARIA PINIÉS

AJUDANT D'ESCENOGRAFIA: JOSEP IGLESIAS

AUX. DE MAQUINÀRIA: CLARA RUIZ

VOLS: ACCIALT

CONSTRUCCIÓ D'ESCENOGRAFIA: TALLER

D'ESCENOGRAFIA JORBA-MIRÓ

IL·LUSTRACIÓ CARTELL: JAVI AZNAREZ

FOTO: DAVID RUANO

COMUNICACIÓ I MÀRQUETING: BITÒ

PREMSA: LA TREMENDA

AGRAÏMENTS: ÀLEX RIGOLA, ROBERT GOBERN

PRODUCCIÓ EXECUTIVA: MACARENA GARCÍA

UNA PRODUCCIÓ DE BITÒ

AMB LA COPRODUCCIÓ DE FOCUS

AMB LA COL·LABORACIÓ

DEL DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

TEXT DEL DIRECTOR

Vet aquí un altre Galceran. Aquest s'ha fet esperar molt menys que *El crèdit* o que, sobretot, *Fitzroy*, el darrer text seu que vaig tenir el plaer i el privilegi de dirigir, estrenat gairebé deu anys després de l'anterior, i que encara es pot veure als nostres escenaris. De fet, Galceran crea la història primera de *Turisme rural* (una peça curta radiofònica) gairebé paral·lelament a *Fitzroy*. I, fidel a ell mateix, en aquesta nova obra, tornem a trobar un artefacte còmic de primera magnitud, però completament original. Encara que el conflicte bàsic de la parella protagonista (Laura i Roger, matrimoni al voltant de la quarantena) ens soni d'alguna cosa, tant l'atmosfera tènica com les sorpreses que es van succeint al llarg de l'obra (i que, per descomptat, no revelarem) representen tota una novetat en la dramàtica de Galceran. Tot i així, com les obres anteriors, se'ns explica una història en temps cronològic i en un espai únic, i que ens farà riure de valent. Potser fins i tot més que les anteriors. Aquesta vegada, el lloc no és cap banc, ni cap empresa, ni tampoc cap muntanya per escalar. És un espai conegut de moltes parelles i famílies de ciutat (en aquest cas, barcelonines), anunciat en el mateix títol de l'obra: una casa rural (que serveix de negoci per als de "can fanga", per entendre'ns). El conflicte "camp/ ciutat" està servit. Però no en serà l'únic. Perquè, com us podeu imaginar, dins aquesta casa (al més pur estil Galceran) res no serà el que sembla. A *Turisme rural*, el nostre autor més representat arreu torna a jugar amb el que més li agrada: la llengua i les paraules. I gairebé sense que ens n'adonem, entre riada i riada, ens acaba engaltant alguna que altra bufa, relacionada amb temes absolutament universals. És a dir, temes que, per un cantó o per l'altre, toquen tots els espectadors. I les espectadores, esclar. Totes.

Sergi Belbel

TEXT DE L'AUTOR

Als de ciutat ens encanta anar de turisme rural, gaudir de l'aire lliure, fer una escapadeta silvestre per tornar a connectar amb la nostra part més orgànica i ecològica. Gràcies a aquesta tirada, centenars de pagesos i ramaders aconseguen un complement als seus migrats ingressos acollint els urbanites que frisem per passar uns dies en plena natura.

La gent de pagès és molt bona gent, com deia aquell, i intenten que estiguem còmodes i que puguem abraçar arbres, caçar bolets, tocar animalons, recollir ous i agafar enciams de l'hort. Quina delícia. Però més enllà de la seva bonhomia, què és el que pensen realment de nosaltres? La gent de pagès sí que té una connexió autèntica amb la natura, amb les bèsties, amb la inclemència del cel, amb els esperits, fins i tot. Això potser els dona una visió més profunda de la raça humana, de la vida. Potser.

En aquesta comèdia una parella arriba a una d'aquestes masies perdudes enmig de la muntanya disposada a passar-hi un cap de setmana romàntic. A més, resulta que volen aprofitar aquest entorn privilegiat per encarregar una criatura, volen tenir el seu primer fill i aquests són els dies adequats per posar-s'hi sense aturador i aconseguir que la llavor germini. Que bonic. Que natural. En aquest món has de superar proves constantment.

Exàmens, tests, entrevistes... Et passes la vida mirant d'aconseguir l'aprovació dels pares, dels mestres, de la teva parella, dels teus caps, de la direcció general de Tràfic, de tothom. Paradoxalment, però, quan et plantejes fer un dels passos més importants de la vida, potser el més important, el que demana una responsabilitat més gran, que és tenir un fill, ningú pot dir-hi res. És així.

Qualsevol pot engendrar. Ni proves ni res. Barra lliure. Ni a la persona més malvada se l'hi pot impedir. Fins i tot si ets a la mateixa presó, condemnat pel crim més execrable, pots fer un vis a vis i fecundar o ser fecundat per iniciar el procés que portarà una nova criatura al planeta. No dic que això sigui bo o dolent. És així. Ningú té dret a jutjar si seràs un bon pare o una bona mare, encara que sigui evident que la cosa, ja d'entrada, no pinta bé.

De debò? Ningú hi té dret? Ni la gent de pagès?

Jordi Galceran

Una producció de

Bitò

Amb la coproducció de

FOCUS

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

renfe
TREN OFICIAL

LAVANGUARDIA

Balaña
en viu

Venda d'entrades
bitotiaenviu.com